

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΓΚΡΙΘΕΙΣΑ ΥΠΟ ΤΟΥ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΤΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩΝ ΑΓΙΑ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΗΛΙΚΙΑΝ
ΚΑΙ ΣΥΣΤΑΣΘΕΙΣΑ ΥΠΟ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

ΕΤΟΣ Γ'

ΑΘΗΝΗΣΙ, κατά Μάρτιον τοῦ 1931.

ΑΡΙΘ. 3

Τὸ πρῶτον ζῆμα.

(Ἰδὲ σελίδα 44).

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ Π. ΣΟΥΤΑΚΗΣ

« Η Διάπλασις » έχει θλιβερωτάτην εἶδησιν ἢ ἀναγγέλλῃ εἰς τοὺς μικροὺς τῆς φίλους: Ὁ συνεργάτης αὐτῆς καὶ κάλλιστος νέος Ἀθανάσιος Π. Σουτάκης ἀπέθανε! . . . Τὴν 22 λήξαντος Φεβρουαρίου ἐνῆ πάντες εὐθύμουν καὶ περιδίδοντο εἰς τὰς διασκεδάσεις τῶν ἀποκρίων ὁ ἀτυχῆς φίλος μας ἔκλειε διὰ παντὸς τοὺς ὀφθαλμούς του, μακρὰν τῆς πατρίδος του, μακρὰν τῆς οἰκογενείας του, ἧς ἦτο τὸ μόνον στήριγμα.

« Η Διάπλασις » πνεθεῖ ἐκ καρδίας διὰ τὴν στέρησιν τοῦ πολυτιμοτάτου αὐτῆς φίλου, εἶνε δὲ βεβαία ὅτι καὶ οἱ μικροὶ αὐτῆς φίλοι θὰ λυπηθῶσιν οὐκ ὀλίγον διὰ τὸν θάνατον τοῦ νεαροῦ ποιητοῦ, ὅστις τρία μόνον ποιημάτια ἐπέφθασε νὰ γράψῃ δι' αὐτοῦ: « Τὸ ἀλογάκι, » « Μὲ τὸ χιόνι στὸ σχολεῖο » καὶ « Περὶ αὐτ' ἀγαπημένα, » ἅπαντα ἐδημοσιεύθησαν διὰ τῶν τριῶν προηγηθέντων φυλλαδίων « τῆς Διαπλάσεως ».

Ἐν τινὶ τῶν προσεχῶν φυλλαδίων « τῆς Διαπλάσεως » θὰ παρασχωμεν εἰς τοὺς μικροὺς μας φίλους τὴν βιογραφίαν, ἕως δὲ καὶ τὴν εἰκονογραφίαν τοῦ πολυδακρύτου νέου, ὃν ὁ θάνατος ἀνηλεῶς ἀφῆρασαν εἰς ἡλικίαν μόλις 25 ἐτῶν.

ΤΟ ΤΟΜΙΔΙΟΝ

Α

Πρὸς τοὺς ἀποκτήσαντας τὸ δικαίωμα νὰ τὸ λάβωσι δωρεάν.

« Η Διάπλασις », μικροὶ μας φίλοι, ἔκαμεν ἐν λάθος. Ὅταν τὸν παρελθόντα μῆνα σὰς εἶπεν ὅτι μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἐμελλε νὰ σὰς ἀποστείλῃ τὸ τομίδιον, ἐλησμόνησε νὰ σὰς εἶπῃ τὸ ἄνομα του. Φαντάσθητε νὰ ἐλαμβάνετε αἰφνης μίαν ἡμέραν τοῦ Φεβρουαρίου ἐν βιβλίον μὲ ἄνομα ἄγνωστον εἰς σὰς, χωρὶς νὰ εἰξεύρατε ποῖος σὰς τὸ στέλλει καὶ διατί σὰς τὸ στέλλει! Μὲ μεγαλειτέραν προθυμίαν, μικροὶ μας φίλοι, δὲν ὑποδέχεσθε τὸν φίλον τοῦ ὅπου γνωρίζετε τὸ ἄνομα ἀπὸ πρότερον, παρὰ τὸν ἄγνωστον ὅστις κρούει τὴν θύραν σας; Καὶ δὲν νομίζετε ὅτι « ἡ Διάπλασις » ἔκαμε μέγα λάθος, μὴ εἰποῦσα εἰς ὑμᾶς τὸ ἄνομα τοῦ φίλου, τὸν

ὅποιον ἐμελλε νὰ σὰς συστήσῃ; τὸ ἄνομα δηλαδή τοῦ τομιδίου, τὸ ὅποιον εἶνε βεβαία ὅτι θὰ ἀγαπήσητε ὡς στενὰν σὰς φίλον;

Ἀφοῦ λοιπὸν ἐγένετο τὸ λάθος ἔπρεπε νὰ διορθωθῇ διότι « ἡ Διάπλασις » ὁμοιάζει πρὸς τὰ καλὰ ἐκεῖνα παιδία, τὰ ὅποια φροντίζουν νὰ διορθῶνουν τὰ σφάλματά των. Καὶ ἰδοὺ διατί ἀνέβαλεν ἐπὶ ὀλίγας ἡμέρας τὴν ἀποστολὴν του: διὰ νὰ διορθώσῃ τὸ σφάλμα τῆς. Σήμερον σὰς λέγει ὅτι τὸ ἄνομα του εἶνε:

ΠΑΙΔΙΚΑΙ ΣΕΛΙΔΑΣ

καὶ σὰς τὸ ἀποστέλλει μετὰ τοῦ φυλλαδίου τούτου, ἢ τρεῖς ἡμέρας βραδύτερον. Λάβετε το καὶ ἀπολαύσατέ το.

Β

Πρὸς τοὺς μὴ ἀποκτήσαντας τὸ δικαίωμα νὰ τὸ λάβωσι δωρεάν.

Διατί καὶ σεῖς, μικροὶ μας φίλοι, δὲν ἐσπεύσατε νὰ πληρώσητε τὴν συνδρομὴν σας ἐντὸς τοῦ Δεκεμβρίου, διὰ νὰ λάβητε καὶ σεῖς τὸ ὄραϊον τοῦτο ὄρων « τῆς Διαπλάσεως »;

Νὰ ἰδῆτε πόσον ὄραϊα εἶνε αἱ Παιδικαὶ σελίδες, μικροὶ μας φίλοι! Τὰς ἔγραψεν ἐπίτηδες ὁ φίλος σας κ. Αἰμύλιος Εἰμαρμένος καὶ ἐτυπώθησαν φιλοκαλέστατα εἰς τὸ καλλίτερον τυπογρα-

φείον τῶν Ἀθηναίων: εἰς τὸ τυπογραφεῖον Ἀνδρέου Κορομηλά, ὅπου ἀπὸ τοῦ παρελθόντος μηνὸς ἤρχισε νὰ ἐκτυποῦται καὶ « ἡ Διάπλασις », καὶ δι' αὐτὸ εἶνε κομφοτέρα παρὰ πρότερον.

Νὰ ἤξεύρατε πόσον ἐπιθυμεῖ ἡ φίλη σας « Διάπλασις » νὰ τὸ ἀποστείλῃ καὶ πρὸς ὑμᾶς δωρεάν! Ἀλλὰ δύναται νὰ πράξῃ τοῦτο, ἀφοῦ μόνον πρὸς τοὺς ἐγγραφέντας ἐντὸς τοῦ Δεκεμβρίου ὑπεσχέθη νὰ τὸ δωρήσῃ; Τί θὰ ἐλέγετε καὶ σεῖς οἱ ἴδιοι τότε διὰ « τὴν Διάπλασιν »; Δὲν θὰ ἐλέγετε ὅτι παραβαίνει τὰς ὑποσχέσεις τῆς;

Τὸ προσεχὲς ἔτος ὅτε καὶ πάλιν « ἡ Διάπλασις » θὰ προσφέρῃ ἄλλο βιβλίον, ἐλπίζει ὅτι θὰ σπεύσητε πάντες ἐγκαίρως ἢ ἀνανεώσητε τὴν συνδρομὴν σας, διὰ νὰ τὸ ἀποκτήσητε δωρεάν,

— Ἀλλὰ τώρα, δὲν δυνάμεθα νὰ ἐπανορθώσωμεν τὸ λάθος μας, διὰ νὰ δυνηθῶμεν καὶ ἡμεῖς ἢ ἀναγνώσωμεν τὸ τόσον ὄραϊον τοῦτο βιβλίον; ἀναφωνοῦσι περίλυποι τινὲς ἐξ ὑμῶν. « Εἰμεθα καὶ ἡμεῖς ἐκ τῶν καλῶν παιδίων, τὰ ὅποια φροντίζουν νὰ διορθῶνουν τὰ σφάλματά των, ὅπως καὶ « ἡ Διάπλασις » ἐφρόντισε καὶ ἐδιώρθωσε τὸ ἴδιόν της. Τί λοιπὸν πρέπει νὰ πράξωμεν τώρα;

Μὴ ἀνησυχῆτε, μικροὶ μας φίλοι! « Η Διάπλασις » σὰς ἀγαπᾷ ὅλους ἐξ Ἰσού, καὶ διὰ νὰ σὰς ἀποδείξῃ πόσον σὰς ἀγαπᾷ, ἰδοὺ πρὸς χάριν σας τί ἀπεράσισε:

Νὰ δημοσιεύσῃ ἐν τῷ φυλλαδίῳ τούτῳ δύο, ἐκ τῶν μικροτέρων ὁμῶς τεμαχίων τῶν Παιδικῶν σελίδων: « Τὴν φωτογραφίαν τοῦ Κωστάκη », καὶ τὸ « Τί θὰ γίνῃς ὅταν μεγαλώσῃς; » διὰ νὰ σχημα-

τίσητε μικρὰν ἰδέαν τῶν περιεχομένων του. Ἀλλὰ ποῦ νὰ ἰδῆτε « Τὴν ἱστορίαν τοῦ Θεοῦ » συγκινητικώτατον παιδικὸν διήγημα, « Τὴν ἐπιστολὴν » ὀραιότατον παιδικὸν δράματιον, τὴν « Νηπιακὴν φιλοσοφίαν » καὶ ἄλλα καὶ ἄλλα, μὲ τόσας ὀραϊκὰς εἰκόνας, καὶ τέλος « Τὸς ποντικούς » ἀφελέστατον ποιημάτιον, ὅπερ μάλιστα ἐτόνισεν ὁ κ. Ἀλεξ. Κατακουζηνός, ὡς ἔχουν καὶ μουσικὴν

Αἱ ΠΑΙΔΙΚΑΙ ΣΕΛΙΔΑΣ

Δεύτερον ἀπεράσισεν « ἡ Διάπλασις » νὰ δωρήσῃ καὶ πρὸς σὰς καθὼς καὶ πρὸς πάντας τοὺς ἐγγραφησομένους συνδρομητὰς κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο, ἂν ἔχι ὄλον τὸ τομίδιον, τοῦλάχιστον τὸ ἐν τρίτον αὐτοῦ καὶ σὰς τὸ προσφέρει ἐπομένως μόνον ἀντὶ 50 λεπτῶν, ἐνῶ διὰ τοὺς μὴ συνδρομητὰς πωλεῖται ἀντὶ λεπτῶν 75.

Τρίτον δέ, ὅπερ καὶ σπουδαιότερον,

Ὁ Κωστάκης.

ἀπεφάσιον, ἐπὶ δέκα ἡμέρας ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος φυλλαδίου νὰ πωλῆ πρὸς τοὺς συνδρομητὰς τῆς ἀποκλειστικῶς τὰς Παιδικὰς σελίδας, οὐχὶ δὲ καὶ πρὸς μὴ συνδρομητὰς, διότι

φοβείται μήπως ἐξαντληθῶσιν ὅλα τὰ ἀντίτυπα πρὶν ἢ προφθάσῃ νὰ ἀγαράσῃσιν ὅσοι ἐκ τῶν μικρῶν τῆς φιλῶν δὲν ἀπέκτησαν τὸ δικαίωμα νὰ τὰς λάβωσι δωρεάν.

Η ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ ΚΩΣΤΑΚΗ

Πρὸς μακρὸν φίλον, ὅστις μοὶ προσήγαγε τὴν φωτογραφίαν του.

Ἐκ τῶν Παιδικῶν σελίδων.

Τί ἀμίμητη, ὦραϊ, ζωηρὰ φωτογραφία! Ζωντανός, σωστός Κωστάκης! τίποτε δὲν παραλλάζει. Στόμα, μύτη, φρύδια, μάτια, σῶμα, φυσιογνωμία. Ὅλα, ὅλα εἶνε ἴδια... μόνον ποὺ δὲν εἰσὶν ὁμοιάζει.

Ἢ ἤμπορεῖ νὰ εἰσὶν ὁμοιάζει; Κόττα λίγο τὸν Κωστάκη Πούνε ἔστ' ἀπογραφία ἀδιάκοπα διαβάσει. Ἐνὶ ἐπιμελῆς Κωστάκης, εἶνε φρόνιμο παιδάκι, δὲν χορεύει μέσ' ἐτοὺς δρόμους, δὲν πηδάει, δὲν φωνάζει.

Δὲν ἐυλίξει τὸν Γεωργάκη, τὸν μικρὸ τὸν ἀδελφὸ του δὲν περιγεῖται τὴν μάμη, δὲν πείραζονε τὴν μητέρα, Ἄς τὴν λειχοῦδιὰ δὲν χροῖται μὲ γλυκὰ τὸ προσῶπτό του. Καὶ ἀνασκαφὰς δὲν κάμνει εἰς τὰς τσέπαις τοῦ πατέρα.

Δὲν μαλόνει, δὲν ὑβρίζει. Τὸ καυμένο τὸ παιδάκι δὲν κινεῖται κἀν, δὲν βήχει· κῆτταε τί ἡσυχία! Ἦ ἄκουσες λοιπόν; Ἄν γίνῃς ὡσάν τοῦτον τὸν Κωστάκη Τότε μόνον εἰσὶν ὁμοιάζει, φίλε, ἡ φωτογραφία.

ΑΙΜΥΓΑΙΟΣ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΣ.

ΚΟΙΜΗΣΟΥ

Μίμηςαι

Τὸ χελιδόνι μέσ' ἐστὶν φωλιά τού
Φτερά διπλώνει νὰ κοιμηθῆ.
Ἔπεσ' ὁ ἥλιος ἐς τὴ θάλασσά του,
Καὶ τὸ παιδάκι ἐς ὕπνο βαθύ.

Μέσα ἐς τὰ μύρα τῶν τὰ λουλούδια
Ταῖς πεταλοῦδες φιλοξενούνε.
Ἦ ἀηθόνια ἀκόμα σκορποῦν τραγούδια,
Ἄλλὰ κ' ἐκεῖνα θὰ κοιμηθούνε.

Ἦ ἀρνιά κοιμῶνται ἐς τὰ χορταράκια
Πλάι μὲ πλάι τὰ δροσερά.
Ἔλα, μίμησού κ' ἐσὺ τ' ἀρνάκια,
Τὸ κρεβδάκι σὲ καρτερῶ.

Σοῦ ἔχω στρώσει σάν τὴ μορφή σου,
Παῖδί μου, κάτταπρὸ σεντονάκι.
Στὴν Παναγία τὴν προσευχή σου,
Καὶ εἰς ἐμένα ἕνα φίλακι.

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ.

ΤΟ ΔΕΥΚΑΝΘΕΜΟΝ

Ἔχετε εὐχαρίστησιν ν' ἀκούσητε μίαν μικρὰν ἱστορίαν;

Εἰς τὴν ἐσοχὴν, πλησίον τῆς μεγάλης ὁδοῦ, ἔκειτο κομψὸς οἰκίσκος, τὸν ὁποῖον ἀναμφιβόλως καὶ σεις οἱ ἴδιοι εἶδατε. Ἐμπροσθεν αὐτοῦ ὑπῆρχε μικρὸς κήπος μὲ ἄνθη καὶ μὲ περίφραγμα πράσινον· εἰς τὸ ἄκρον δὲ τοῦ κήπου ἐπὶ τοῦ χείλους τοῦ χάνδακος, ἐν μέσῳ τοῦ πυκνοῦ χόρτου, ἦν μίαν μικρὸν λευκάνθεμον (ἀσπρολοῦλουδα). Ὁ ἥλιος τὸ ἐθέρμαινε μὲ τὰς ἀκτῖνάς του τόσο καλὰ ὅσον καὶ τὰ μεγάλα καὶ ἐπιδεικτικὰ ἄνθη τοῦ κήπου, καὶ διὰ τοῦτο ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἤνοιγον τὰ πέταλά του. Μίαν πρωτὴν ἤνοιξεν ἐντελῶς, καὶ

μὲ τὰ μικρὰ, λευκὰ, λαμπερὰ του φύλλα ὁμοιάζει πρὸς μικρὸν ἥλιον περικυκλωμένον ἀπὸ τὰς ἀκτῖνάς του. Ἄς ἦτο μεταξὺ τῶν χόρτων καὶ ἄς τὸ ἐθεώρουν ὡς πτωχὸν ἀσημαντὸν ἄνθος, πολὺ ὀλίγον τῷ ἐμελε. Ἐκεῖνο ἦτο εὐχαριστημένον, ἀνέπνεε μεθ' ἠσυχίας τὴν θερμότητα τοῦ ἡλίου καὶ ἤκουε τὸ κελᾶδημα τοῦ κορυδαλοῦ πετώντος εἰς τὸν ἀέρα.

Τὸ μικρὸν λευκάνθεμον λοιπὸν καθ' ἡμέραν ἤνοιξε, ἦτο εὐτυχὲς ὡς νὰ ἦτο ἑορτῆ, καὶ ὅμως ἦτο Δευτέρα. Ἐνθ' τὰ παιδία, καθήμενα ἐπὶ τῶν θρονίων τοῦ σχολείου, ἐμάνθανον τὰ μαθήματά των, ἐκεῖνο καθήμενον

Κοιμήσου

ἐπὶ τῶν πρασίνων φύλλων τοῦ ἐμάνθανε, διὰ τῆς ὠραιότητος τῆς φύσεως, τὴν ἀγαθότητα τοῦ Θεοῦ, καὶ τῷ ἐφαίνετο ὅτι ὅλα ὅσα ἡσθάνετο σιωπῶν, τὰ ἐξέφραζεν ὁ κορυδαλὸς διὰ

τοῦ εὐθύμου κελᾶδηματός του. Διὰ τοῦτο παρετήρησε μετὰ τινὸς σεβασμοῦ τὸ εὐτυχὲς πτηνόν, ὅπερ ἐπέτα καὶ ἐκελάδει, ἀλλ' οὐδέ μίαν ἡσθάνθη λύπην διότι δὲν ἠδύνατο καὶ

εκείνο να πετάξει και κελαδήση ως το πτηνόν.
«Βλέπω και άκούω», έσκέφθη· «ο ήλιος με θερμαίνει και ο άνεμος με φιλεί. Ω! δεν είναι δίκαιον να παραπονώμαι».

Έντός του κήπου ύπάρχον και πολλά άλλα μεγαλοπρεπή και υπερήφανα άνθη. Όσον ολιγωτέραν ευωδιαν είχαν, τόσο περισσότερο άνωρθούντο. «Αλλά έξωγαούντο, όπως φαίνονται χονδροτέρα των ρόδων, αλλά τα ρόδα δεν είναι ρόδα δια το μέγεθός των, αλλά έλαμπον εκ της ωραιότητας των χρωμάτων των και εκκαμάρων με άλαζονείαν, δεν καταδέχοντο ουδέ βλέμμα να ρίψουν εις το μικρόν λευκάνθεμον, ενώ το δυστυχές εκείνο τα έθαύμαζε λέγον: «Πόσον άραιά είναι! Βεβαίως θα τα έπισκεφθή αυτό το μαγευτικόν πτηνόν. Δόξα σοι ο Θεός! θα δυνηθώ να ιδώ και εγώ το ωραϊόν τουτο θέαμα». Και την αυτην στιγμήν ο κορυδαλός επέταξε· δεν διηυθύνθη όμως προς τα υπερήφανα εκείνα άνθη, αλλά εις την χλόην, πλησίον του πτωχού λευκανθέμου, όπερ, κατατρομάξαν από την χαράν του, δεν ήξευρε τί να φαντασθή.

Το μικρόν πτηνόν ήρχισε να πηδά περίξ του και να κελαδή:

«Τί πράσινα και δροσερά του είναι το χορτάρι!
Ω! είναι εύμορφο πολύ, και έχει πολλή χάρι
Τό λουλουδάκι τό μικρό με τη χρυσή καρδιά του
Και με την άσημένια φορεσιά του».

Είπε αδύνατον να φαντασθή τις την ευτυχίαν του μικρού άνθους. Το πτηνόν το έφίλησε με το βάμφος του, εκελάδησεν ακόμη ενώπιόν του, έπειτα επέταξε πάλιν εις τον γαλανόν ουράνιον. Επί έν τέταρτον της ώρας το λευκάνθεμον δεν ήδυνήθη να συνέλθη από την συγκινήσέν του. Έντροπιασμένον ολίγον αλλά κατευχαριστημένον μέχρι του βάθους της καρδιάς του, παρετήρησε τα άλλα άνθη τα όποια ήσαν εις τον κήπον. Εκείνα, άφου είδον πόση μεγάλην τιμήν έλαβε το λευκάνθεμον, έπρεπε να έννοήσωσι πόση ήτο η χαρά του· άλλ' έτεντώθησαν περισσότερο ακόμη, και η μορφή των εξέφραζε το πείσμα των. Τί ευτύχημα δια το λευκάνθεμον, διότι δεν ήδύνατο να όμιλήσωσι· θα τῷ έλεγον πολύ δυσάρεστα λόγια. Το μικρόν άνθος το

ένόησε και έλυπήθη δια τας κακάς των διαθέσεις.

Μετά τινας στιγμάς, νεάνις κρατούσα κοπτερόν και στίλβον μαχαίριον εισήλθεν εις τον κήπον, έπλησίασεν εις τα μεγάλα άνθη και τα έκοφεν όλα κατα σειράν.

Τί δυστυχία! είπε το μικρόν λευκάνθεμον στεναζόν· είναι φρικτόν κατεστράφησαν.

Και ενώ η νεάνις έλάμβανε μεθ' εαυτης τα άνθη τα όποια έκοψε, το λευκάνθεμον έχαιρε διότι ήτο άσημαντόν μικρόν άνθούλιον έν μέσῳ του χορτου. Ευγνωμονών δέ τον Θεόν δια την αγαθότητά του, επανέκλεισε τα φύλλα του το έσπέρας και άπεκοιμήθη· και όλην την νύκτα έδλεπεν εις το όνειρόν του τον ήλιον και το μικρόν πτηνόν.

Την επαύριον, ότε την πρωίαν ήνοιξε το λευκάνθεμον τα φύλλα του εις τον άέρα και εις το φώς, ανεγνώρισε την φωνήν του μικρού πτηνού, αλλά το κελάδημά του ήτο θλιβερότατον. Ο δυστυχής κορυδαλός είχε πολύ δίκαιον να λυπηται· τον είχαν συλλάβει και τον ενέκλεισαν εις κλωβίον κρεμάμενον εις έν ανοικτόν παραθυρόφυλλον. Εκελάδει την ευτυχίαν της ελευθερίας, την ωραιότητα των πρασίνων άγριών και τα παλαιά του ταξείδια εις τον άέρα.

Το μικρόν λευκάνθεμον επεθύμει πολύ να τον βοηθήση, αλλά πως να το κατορθώση. Το πράγμα ήτο δύσκολον. Τόσην συμπάθειαν ήσθάνετο προς το δυστυχές αιχμάλωτον πτηνόν, ώστε έλησμόνησε και τας περικυκλούσας αυτό καλλονάς, και την θερμότητα του ήλιου, και την άπαστράπτουσαν λευκότητα των φύλλων του.

Μετ' ολίγον δύο παιδιά εισήλθον εις τον κήπον το μεγαλειότερον εκράτει εις τας χείρας του μαχαίριον κοπτερόν, όπως ήτο και της νεάνιδος, ήτις είχε κόψει τα μεγάλα και υπερήφανα άνθη. Διηυθύνθησαν προς το λευκάνθεμον, όπερ δεν ήδύνατο να έννοήση τί ήθελον.

Απ' έδῶ δυνάμεθα να λάβωμεν ολίγον χώμα με χλόην δια τον κορυδαλόν, είπε το έν παιδίον, και ήρχισε να χαράσση βαθύ τετράγωνον περίξ του μικρού άνθους.

— Έρχίζωσον το άνθος! είπε το άλλο παιδίον!

Τας λέξεις ταύτας άκούσαν το λευκάνθεμον ήρχισε να τρέμη από φόβικν. Άν εξερριζούτο, θα απέθνησκε· και ποτέ δεν ευχαρίστησε τον Θεόν, διότι το έπλασεν, όσον την στιγμήν εκείνην κατά την όποιαν ήλιπζε να εισέλθη μετά της χλόης εις το κλωβίον του αιχμαλώτου κορυδαλού.

— Όχι· άς τ' αφήσωμεν, απήντησε το μεγαλειότερον· εις καλήν θέσιν εύρίσκειται.

Δεν εξερριζώθη λοιπόν από το χώμα και εισήλθε με την χλόην εις το κλωβίον του κορυδαλού.

Το δυστυχές πτηνόν, πικρώς παραπονόμενον δια την αιχμαλωσίαν του, εκτύπα με τα πτερά του το σιδηρόν σύρμα του κλωβίου. Το μικρόν λευκάνθεμον δεν ήδύνατο να το παρηγορήση, μολονότι πολύ επεθύμει.

Ότω παρήλθεν η πρωία.

— Δεν υπάρχει πλέον νερόν έδῶ, ανέκραξεν ο αιχμάλωτος· όλοι εξέηλθον χωρίς ουδέ σταγόνα ύδατος να μοι αφήσωσιν· ο λάρυγξ μου είναι ξηρός και καιεί, έχω τρομερόν πυρετόν, πνίγομαι! Άλλοίμονον! Πρέπει λοιπόν ν' αποθάνω, μακράν του λάμποντος ήλιου, μακράν της δροσεράς χλόης και δίλξ της μεγαλοπρεπειάς της πλάσεως!»

Έπειτα έδίδισε το βάμφος του εις την επί του χώματος υγράν χλόην δια να δροσισθή ολίγον. Το βλέμμα του έπεσεν επί του μικρού λευκανθέμου. Τῷ έκαμεν έν φιλικόν νεύμα με την κεφαλήν του και είπε, φιλών αυτό: «Και σύ, δυστυχές μικρόν άνθος, θ' αποθάνης έδῶ! Άντι του κόσμου τον όποιον είχαν εις την διάθεσίν μου, μοι έδωκαν μερικά χορτα, και σε μόνον ως συντροφίαν μου. Έκαστον χορτόν πρέπει να το θεωρώ τώρα ως έν δένδρον και εκαστον των λευκών φύλλων σου ως έν ευώδες άνθος. Άχ! μοι ένθυμίζεις τί έχασα!»

— Να ήδυνάμην να τον παρηγορήσω! έσκέπτετο το λευκάνθεμον, μη δυνάμενον ουδέ την έλαχίστην κίνησιν να κάμη.

Έν τούτοις η ευωδία ην διέχεεν έγινε δυνατοτέρα παρά το σύνθηες· το πτηνόν το ήν-

νόησε· μολονότι δε κατεφλογίζετο από τρομεράν δίψαν, και δια να δροσισθή απέσπα όλα τα χορτα το έν μετά το άλλο, δεν ήθελγη να έγγίση το λευκάνθεμον.

Έφθασεν η έσπέρα· ουδεις ήλθεν εισέτι όπως φέρη μίαν σταγόνα ύδατος εις τον δυστυχή κορυδαλόν. Τότε ήνοιξε τα άραιά του πτερά κινών αυτά σπασμοδικώς, και ήρχισε να κελαδή μελαγχολικόν κελάδημα. Η μικρά του κεφαλή έκλινε προς το άνθος, και η καρδιά του, βαγίσασα από την επαθυμίαν της ελευθερίας και από την λύπην, εκάυσε να πάλλη. Το λευκάνθεμον τότε δεν ήδυνήθη, όπως την προτεραίαν, να κλείση τα φύλλα του δια ν' αποκοιμηθή, άλλ' άσθενήσαν από την θλίψιν του εκλινε προς την γήν.

Τα μικρά παιδία μόνον την επαύριον επέστρεψαν. Άμα είδον νεκρόν το πτηνόν, έχυσαν δάκρυα, και του έσκαψαν μικρόν λάκκον. Έθηκαν το σώμα του έντός κομψού έρυθρού κιβωτίου, το ενετάφισαν με πομπήν και με παράταξιν μεγάλην, και επί του τάφου του έσκόρπισαν φύλλα ρόδου.

Δυστυχές πτηνόν! ένόσω έζη και έψαλλε το έλησμόνησαν εις το κλωβίον του, και το αφήκαν ν' αποθάνη από την δυστυχίαν του μετά τον θάνατόν του. το εκλαιον και τῷ απέδιδον τόσας τιμάς.

Η επί του χώματος χλόη και το λευκάνθεμον έρριφθήσαν εις τον δρόμον· ουδεις έσκέφθη το δυστυχές άνθος, όπερ τόσον τυροφώς είχεν αγαπήσει το μικρόν πτηνόν.

(Κατά Άνδερσεν.)

ΣΤΑΜΑΤΙΝΑ.

Δύο παιδία συνεζήτουν υπό τα παράθυρα ενός γέροντος: τί θα είπη χρηστοθήθεια· ο γέρον τα ήκουε μειδιών· τα παιδία δεν συνεφώνουν· το έν είχε την ιδεάν του, το άλλο είχε την ιδικήν του, το έν επέμενε, και το άλλο επέμενε, το έν έθύμωσε και το άλλο έθύμωσεν· επί τέλους δε ήρχισαν να φιλονεικούν.

— Α! μικροί μου, τοίς φωνάζει ο γέρον από το παράθυρόν του· κάνεις από σας δεν ήξεύρει τί θα είπη χρηστοθήθεια· χρηστοθήθεια θα είπη να έχη τις καλήν ανατροφήν και όχι να μαλώνη εις τους δρόμους.

ΤΡΙΑ ΝΗΠΙΑΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

ΡΑΤΑΠΛΑΝ!

— Πλάν, πλάν, ραταπλάν! πλάν, πλάν, ραταπλάν!

— Είνε ώραϊα νά παιζή τις τύμπανον· ὁμοιάζει με τὸν στρατιώτην ὁ ὁποῖος παίζει τὸ μέγαλον τύμπανον, ἔταν περνᾷ ἢ μουσικὴ ἀπὸ τοὺς δρόμους καὶ ἀκολουθοῦν κατόπιν οἱ στρατιῶται μετὰ τὸ βῆμα:— "Ἐν δῶ! Ἐν δῶ!

— Πόσον ώραϊα ἤχει τὸ τύμπανον; πλάν, πλάν, ραταπλάν!

Καὶ ὁ Ἄντωνης κτυπᾷ τὸ τύμπανόν του μετὰ τὴν δύναμιν.

— Μή, παιδί μου! ἐξάλισες τὸ κεφάλι μου, τῷ λέγει ἡ μάμμη του, μὴ κάμνης τόσον θόρυβον.

— Πλάν, πλάν, ραταπλάν.

Ἄντι ν' ἀκούσῃ τί τῷ λέγει ἡ μάμμη του, ὁ Ἄντωνης κτυπᾷ δυνατώτερα, ἀκόμη δυνατώτερα. | δὲ τὴν γραϊάν του μάμμη, οὐδὲ κανένα ἄλλον.

— Πήγαινε νά παιζῆς εἰς τὴν αὐλήν, παιδί μου, τῷ λέγει ἡ μάμμη του καὶ πάλιν, πηγαινε· ἐγὼ ἡ μάμμη σου σὲ παρακαλῶ, ἐπόνεσεν ἡ κεφαλὴ μου πλέον.

Ὁ θόρυβος διπλασιάζεται. Ἡ δυστυχὴς μάμμη κρατεῖ τὴν κεφαλὴν της μετὰ τὰς δύο της χεῖρας. Τὴν ἐξεκώφανεν ὁ ἔργανός της. Τί θόρυβος, τί θόρυβος!

Ὁ Ἄντωνης δὲν ἐννοεῖ νά παύσῃ.

— Πλάν, πλάν, ραταπλάν.

Καὶ κτυπᾷ ὀλονὲν δυνατώτερα. Ἄλλὰ τί συμβαίνει; Κτυπᾷ τόσον δυνατὰ, ἀλλὰ τόσον δυνατὰ, ὥστε τρυπᾷ τὸ δέρμα τοῦ τυμπάνου τοῦ.

Καλὰ νά πάθῃ ἀφ' οὗ δὲν ἤσυχασε! Τώρα πλέον κανένα δὲν θὰ παραξάλιζῃ, οὐδέ κανένα ἄλλον.

ΤΟ ἈΣΜΑ ΤΟΥ ΓΕΥΜΑΤΟΣ

Κώδων προσκαλεῖ
Εἰς τὴν τράπεζαν, παιδιά!
Κώδων προσκαλεῖ
Τὰ καλὰ κ' ἐπιμελῆ.
Πλὴν δὲν προσκαλεῖ
Τὰ παρήκωα παιδιά.
Πλὴν δὲν προσκαλεῖ
Τὰ κακὰ καὶ ἀμελῆ.

Χαίρουσι πολὺ
Τὰ εὐάγωγα παιδιά.
Χαίρουσι πολὺ
Τὰ καλὰ κ' ἐπιμελῆ.
Μένουν νηστικά
Τὰ παρήκωα παιδιά.
Μένουν νηστικά
Τ' ἀμελῆ καὶ τὰ κακὰ.

ΑΔ. ΚΑΤΑΚΟΥΖΗΝΟΣ.

ΜΙΚΡΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

ΥΠΟ

ΑΔ. ΚΑΤΑΚΟΥΖΗΝΟΥ

ΤΟ ΦΕΓΓΑΡΙ

Τὸ φεγγάρι φωτεινὸ
Περπατεῖ στὸν οὐρανὸ.
Ἄναιθαίνει στὰ ψηλά,
Καὶ μᾶς βλέπει καὶ γελά.

ΤΟ ΧΙΟΝΙ

Χιόνι πέφτει στὴν αὐλή,
Κρύο ἔπασε πολὺ.
Κοκκινίζ' ἡ μύτη μου,
Τρέχω εἰς τὸ σπητὶ μου.

ΤΕΤΡΑΚΟΣΜΩΝ ΕΤΩΝ ΕΝΑΕΡΘΝ ΤΑΣΕΙΔΙΩΝ

Τὸ φύχος ἦτο δριμύτατον. Ὁ ἄνεμος ἔπνεε σφοδρὸς, ἀφαρπάζων τοὺς πῖλους τῶν μικρῶν παιδιῶν, καὶ μεταβάλλων τὰ φορέματα τῶν μικρῶν κορασιῶν εἰς κυματιζούσας σημαίας. Λευκὰ νέφη ἐκάλυπτον τὸν οὐρανόν, προμηγύοντα ἕνεκα τοῦ δριμύτους φύχους χιόνα. Τὰ δένδρα γυμνὰ φύλλων ἐκυρτοῦντο ὑπὸ τῆς πνοῆς τοῦ ἀνέμου.

Διατί ὅμως μετὰ τοιαύτην κακοκαιρίαν τόσον πλῆθος συνηθροίσθη εἰς τὸ μέρος αὐτὸ τὸ ὁποῖον βλέπετε εἰς τὴν εἰκονογραφίαν; Ἄνδρες, γυναῖκες, παιδιά παρατηροῦσιν ἀνυπομόνως τὸν οὐρανόν, καὶ μία μικρὰ κόρη κρατεῖ διὰ τῶν μικρῶν της χειρῶν μεγάλην τολύπην καὶ τυλίσσει νῆμα ἀτελεύτητον κατὰ τὸ φαινόμενον. Δύο δὲ μικρὰ παιδιά σύρουσι τὸ νῆμα εἰς τὸ ἄκρον τοῦ ὁποίου μόλις δια-

Τῆ. Θεοφραστῆ

κρίνεται μελανόν τι σημεῖον. — Εἶνε χάρτινος ἀστὸς, λέγουσὶ τινες. — Εἶνε φοῦσκα, λέγουν ἄλλοι. — Καὶ μία χονδρὴ γυνὴ διαβεβαίω ὅτι εἶνε πτηνόν.

Οὐδεὶς ἐμάντευσε τὴν ἀλήθειαν. Ἐὰν παρατηρήσῃτε καλῶς, θὰ διακρίνετε τὸ φόρεμα γραίας, με κυρτὸν σῶμα, καὶ με κάλυμμα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς.

— Γυνὴ νά εἶν' αὐτή; ἀδύνατον.

Καὶ ὅμως παρατηρήσατε πῶς πλέκει χωρὶς νά τὴν μέλλῃ οὔτε διὰ τὸν ἄνεμον, ὁ ὁποῖος τὴν παρασύρει, οὔτε διὰ τὰ παιδιά τὰ ὁποῖα τὴν ἔλκουσι πρὸς τὴν γῆν.

Κατ' ἀρχὰς ἐφάνη μικρὰ ὡς κύνωψ· ἔπειτα ὀλίγον κατ' ὀλίγον πλησιάζουσα πρὸς τὴν γῆν ἤβησεν, ἤβησεν ὀλονέν.

Τὰ παιδιά ἅμα διέκριναν τί ἦτο ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἔσυρον κατελήφθησαν ὑπὸ τρέμου καὶ

τήν εκπληξίν σας, διότι αἱ Νηρηίδες μόνον εἰς τοὺς μύθους ὑπάρχουσιν· ἡμεῖς δὲ σας εἴπομεν τὸν μῦθον τούτον διὰ νὰ μάθητε μὲ

τρόπον εὐχάριστον ὀλίγην ἀστρονομίαν καὶ μερικὰς ἀληθείας, τὰς ὁποίας βεβαίως θὰ τὰς ἐνθυμήσθε πάντοτε.
ΣΟΦΙΑ.

ΤΟ ΠΡΩΙΝΟΝ ἈΣΜΑ

Ἡ χρυσομένη Ἀνατολή
Μαγευτικὰ ροδίζει·
Ὁ ἥλιος φωτοβολεῖ
Καὶ ἡ ἡμέρ' ἀρχίζει

Σκορπάει μῦρα κ' εὐωδιά
Τὸ κάθε λουλούδι.
Καὶ παίζει μέσα στὰ κλαδιά
Τὸ ἥσυχο ἀεράκι.

Καὶ τὰ πουλιὰ φαιδρὰ πετοῦν
Στὰ δένδρα ἀπ' τῆ φωλιά τους,
Καὶ τὴν ἀγούλα χαιρετοῦν
Μὲ τὸ κελιάδιμά τους.

Κ' ἐγὼ, ὡσαν παῖδι καλό,
Μὲ τὴν ἀγνήν ψυχὴν μου,
Ἀντὶ τραγοῦδι πρῶινόν
Θὰ 'πὼ τὴν ῥοσευχή μου.

A. Γ. Η.

Η ΚΑΛΑΜΟΔΟΝΤΩ

"Ὅταν ἤμουνα παιδάκι, — τὸ θυμοῦμαι — μιὰ φορὰ
Ἐἶχ' ἀρχίσει νὰ φωνάζω καὶ νὰ κλαίω 'στὰ γερὰ.
Μὰ θυμῶνεϊ ἡ γιαγιά μου, μοῦ χτυπάει τὸ ποδάρι,
Καὶ μοῦ λέει: «Σώπα, σώπα! καὶ φωνάζω, νὰ σὲ πάρῃ,
Τὴν Καλαμοδόντω!»

"Ἦξευρα πὼς μαύρη μαύρη καὶ ψηλὴ ὡς τὸ ταβάνι,
Ἄμ' ἀκούσῃ τὸ ὄνομά της, μὲ χαρὰ μεγάλη φθάνει,
Καὶ μὲ στόμα ποῦ πετάει κάτι δόντια, σὰν καρμάκια,
Σκύπτει, ἀρπάζει, καταπίνει τὰ κλαυφάρικα παιδάκια
Ἡ Καλαμοδόντω!

Μοῦ ἐπάγωσε τὸ αἶμα τῆς γιαγιάς μου ἡ φοβέρα,
Ἄλλὰ ἓνα τέτοιο πᾶσμα εἶχα 'κεῖνη τὴν ἡμέραν,
Ποῦ, γουὸ τὸ γουδοχέρι, τὸ δικό μου τὸ σκοπο.
"Ἐνα ὄσο! ἔαρφου ἀκούω νάτην, ἔρχεται, πῶ πῶ!
Ἡ Καλαμοδόντω!

Ἄπὸ τότε δὲ θυμοῦμαι νὰ θυμῶσω τῇ γιαγιά.
— Τοῦ φρονίμου ἢ κἀλωσύνη, ἢ γλυκάδα, ἢ θωριά,
Πῶ πολλὰ ἔντροπὴ μᾶς φέρνει καὶ νικᾷ ταῖς ἀταξίας,
Πῶ πολὺ μᾶς φρονιμενεῖ ἀπὸ χιλιάς τιμωραῖς
Καὶ Καλαμοδόνταις!

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ.

LE PETIT JULE

Δημοσιεύομεν τὸ ἀκόλουθον γαλλικὸν ποιημάτιον, διὰ νὰ τὸ μεταφράσωσιν ὅσοι ἐκ τῶν μικρῶν μας φίλων μανθάνουσι τὴν γαλλικὴν γλῶσσαν καὶ νὰ μᾶς ἀποστείλωσι μέχρι τῆς 10ης τοῦ προσέχουσ Ἀπριλίου τὴν μετάφρασίν των εἴτε ἐμπνευμένην, ἢ καὶ προσιμῶμεν, εἴτε πεζήν. Ἡ ἐπιτυχιστέρα μετάφρασις θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸ φυλλάδιον τοῦ Μαΐου μὲ τὸ ὄνομα ἢ τὸ ψευδώνυμον τοῦ μεταφραστοῦ, οὗτινος θὰ δημοσιευθῇ καὶ ἡ ἡλικία, ἂν θέλῃ.

J'ai vu le petit Jule; il venait de l'école;
Il sautait et courait; il était très joyeux;
Il chantait, et disait à l'oiseau qui s'envole:
«Adieu, petit oiseau! moi, je suis bien heureux!»

C'est qu'il avait voulu rester toujours très sage;
Il avait bien écrit toute une belle page;
Il avait beaucoup lu; la maîtresse avait dit:
«Jule est un grand garçon, quoiqu'il soit tout petit!»

ΤΙ ΘΑ ΓΙΝῆΣ ΟΤΑΝ ΜΕΓΑΛΩΣῆΣ;

ΜΑΘΗΤΙΚΟΣ ΔΙΑΛΟΓΟΣ

Ἐκ τῶν «Παιδικῶν σελίδων»

ΠΡΟΣΩΠΑ | ΠΕΡΙΚΛΗΣ ἐξ ἐτῶν.
ΣΠΥΡΙΔΩΝ ἐκτὼ ἐτῶν.

Ἐπιστρέφουν ἀπὸ τὸ σχολεῖον συνδιαλεγόμενοι· φαίνεται ἡ Ἀκρόπολις.

ΠΕΡ. Καὶ τί θὰ γίνῃς σὺ, ὅταν μεγαλώσῃς;

ΣΠΥΡ. Ἐγὼ τί θὰ γίνω; τίποτε. θὰ ἔχω χρήματα καὶ θὰ κάμω ἓνα μεγάλο, μεγάλο σπῆτι· καὶ σὺ;

ΠΕΡ. Ἐγὼ... ἤθελα... νὰ ἠμποροῦσα νὰ κάμω ἓνα... Παρθενῶνα...

ΣΠΥΡ. Ἐνα Παρθενῶνα; Χά, χά χά! καὶ τί θὰ τὸν κάμῃς τὸν Παρθενῶνα; ἐγὼ ὅταν θὰ κάμω τὸ μεγάλο, μεγάλο σπῆτι μου θὰ νοικιάσω τὰ πατώματά του, τὰ καταστήματά του, τὰ ὑπόγειά του, καὶ ὕστερα πλέον δὲν θὰ κάμνω τίποτε· θὰ ζῶ ἀπὸ τὰ ἐνοίκια.

ΠΕΡ. Μὲ ἄλλα λόγια θὰ κάθῃσαι σὺ καὶ θὰ δουλεύῃς τὸ σπῆτι σου.

ΣΠΥΡ. Βέβαια, σὰν γνωστικὸς ἄνθρωπος ποῦ θὰ ἦμαι· ἀλλὰ σὺ τί θὰ τὸν κάμῃς τὸν Παρθενῶνά σου; θὰ τὸν νοικιάσῃς; θὰ τὸν πωλήσῃς; οὔτε νοικιάτορα θὰ εὑρῃς, οὔτε αγοραστήν· ἄκουσε ἐμένα· ποῦ σὲ τὸ λέγω· ἡ μὴν ἐξήλευσες νὰ γίνῃς γέρο-ἀπόμαχος καὶ νὰ κάθῃσαι νὰ φυλάγῃς τὰ μάρμαρά του μήπως καὶ φύγουν; Εἶσαι μικρὸ ἀκόμα, μικρὸ!

ΠΕΡ. Μικρὸ; τότε κρῖμα εἰς ἐσένα· ποῦ καταδέχεσαι νὰ ἦσαι 'ς τὴν ἴδια τάξιν μ' ἓνα μικρὸ, καὶ κάθε ὄραν τὸ παρακαλεῖς αὐτὸ τὸ μικρὸ νὰ σοῦ πῇ τὸ... ἀλλ' ἄς τ' ἀφήσωμεν τώρα αὐτὰ· ἄκουσέ με, Σπύρο· ἔχε δλον τοῦ κόμου τὰ σπῆτια σὺ, δὲν θὰ σὲ ζηλεύσω· ἐγὼ ἓνα Παρθενῶνα ἄς ἠμποροῦσα

νὰ κάμω... ἀλλὰ (θλιβερώς) δὲν εἶνε δυνατόν νὰ γίνῃ ἄλλος...

ΣΠΥΡ. Ποῖος σοῦ τὸ εἶπε;

ΠΕΡ. Ὁ πατέρας μου. Μόνον ἓνας ἠμποροῦσε νὰ γίνῃ καὶ ἔγινε. Ἀπὸ τὴν ἄκραν τοῦ κόσμου ἔρχονται νὰ τὸν ἰδοῦν. Εἶνε θαύμα, εἶνε... νὰ ἰδῇς τί εἶνε ἀργί... ὄχι, ἀργί, ὄχι, ἀ... ἀρι... ἀρι... στούργημα μάλιστα ἀριστούργημα.

ΣΠΥΡ. Ποῖος σοῦ τὸ εἶπε;

ΠΕΡ. Ὁ πατέρας μου. Συλλογίσου Σπύρο, πόσα σπῆτια ἔγιναν ἀπὸ τὸν παλαιόν καιρὸν ἕως τώρα. Ἔμεινε τίποτε; Τίποτε. Κύττα ἐκεῖ τὸν Παρθενῶνα. Χιλιάδες χρόνια εἶνε ποῦ ἔγινε· μένει, καὶ χιλιάδες χρόνια θὰ μένη. Τὸ σπῆτι σου ὅμως θὰ πέσῃ. Ἀχ! ἄς ἠμποροῦσα νὰ κάμω κ' ἐγὼ κάτι τὸ ὁποῖον νὰ μένη, νὰ ζῆσῃ πεντακόσια, χίλια χρόνια... ἄς ἠμποροῦσα νὰ κάμω ἓνα Παρθενῶνα...

ΣΠΥΡ. Καὶ αὐτὸ ὁ πατέρας σου σοῖ τὰ εἶπε;

ΠΕΡ. Ὅχι, αὐτὰ τὰ σκέπτομαι μόνος μου. Ὁ πατέρας μου εἶπε ἄλλα πράγματα. Μοῦ εἶπε ὅτι μίᾳ φορὰ εἴμεθα σκλαβωμένοι, δὲν εἴχαμε βασιλέα, εἶνε πολλὰ χρόνια

τώρα, πολὺ, πολὺ πρὶν γεννηθῶμεν ἡμεῖς, καὶ ὄλος ὁ κόσμος ἔλεγε: οἱ Ἕλληνες εἶνε πεθαμένοι, τοὺς ἀπέθανεν ἡ σκλαβία· καὶ μόνον ὅταν ἤρχοντο κάποι, κάποι οἱ ἔξένοι νὰ ἰδοῦν τὸν Παρθενῶνά μας, καὶ ἔβλεπτον καὶ τοὺς πάππους μας, τότε ἐνθυμοῦντο ὅτι ζοῦν καὶ οἱ Ἕλληνες, καὶ ὅταν ἐπέστρεφαν εἰς τὴν πατρίδα των, ἔλεγον: ζωντανοὶ εἶνε οἱ Ἕλληνες, δὲν ἀπέθαναν· καὶ ἤρχισαν σιγά, σιγά νὰ μᾶς ἐνθυμῶνται καὶ νὰ μᾶς ἀγαποῦν, καὶ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

23. Ἑλλητισυμφωνον: Η - α' ω* αι - ού - ού* ου - ή - οε* ο' ε' η - α' δ - α' α' η* - ο' α' αι - α - ε' α' ο* ω - ή - ια - ε' ού* η* - ο' ο' ο' ια - α' α' - ι' - ο' α' αι - α - ε' η: - α - α' α' η* ω - η' - η' ε' η - α' ω' εια* ού - ο' ου, - α' α' ω - ε' - η - α' ω - η' ε' α' ;

24. Φωνηεντολίπον: νθρ* π'ς - ν* - κρ* σ'ς - ν* - κλ* ν* - ν* - γκ* ρ'ς

25. Δεξιγριφος

Όταν είμαι με κεφάλι ομοιάζω με βουβάλι. Καί χωρίς κεφάλι είμαι καλλημένο στο κεφάλι.

26. Δεξιγριφος

"Αν μ' αφήσης όπως είμαι, δι' έπί και άποθησκεις. Τόσον μ' αγαπήσει και θέλεις κάντε να είν' έγγός μου. Έν δέ Α άν προσέσης έμπροσθεν της κεφαλής μου, Υπό την κατάραν όλων των συμπολιτών μ' εύρίσκεις. Έστία ή ή Πόρου από Δ. Ευσταθίου.

27. Δεξιγριφος

Μέ κεφαλήν, νήσος είμι, μία έκ των Κυκλάδων, Άκέφαλος, καταμάσσά τ' έ άλλα έκ των κλάδων. Έστία ή ή Πιροτάσιος από Ι. Τριανταφυλλίδου.

28. Δεξιγριφος

Πλησίον είνε τους όφθαλμούς έγώ κάντε μ' έχεις, Ουδέποτε πλήν δύνασαι τό σώμα μου να βλέπης. Έφ' όσον τίνεις όφθαλμόν να μέ κατασκοπέσης Τόσον άπαμακρόνομαι - πλήν σύ θά μέ μαντεύσης. Τά πέτε πρώτα γράμματα άν άποκαριακής, Αισθητικόν σου όργανον άμέσως θ' άπάντησης. Έστία ή ή Παιμαρίου (Αίοδου) από Π. Μελανδριού.

29. Λογοπαίγιον: Ποία νήσος καίει περισσότερο;

Έστία ή από τοθ Λικιερδοκρου.

30. Λογοπαίγιον: Τι κοινόν έχουσι οι Ίπποι και τά Άνθη;

31. Λογοπαίγιον: Ποίον ήμισυ είνε μεγαλειτερον του όλου;

32. Ερώτησις: Τρεις άνδρες προσεκήθησαν κατά τάς άποκρέω είνε τινά χορόν; άλλ' άντι να χαρεύουν όπως έλοι οι έλλοι, έκείνοι έπαύον, έπαύον καθ' όλην την νύκτα οι τρεις των, και όμως έκαστος έξ αύτών έκέρριπτε από δέκα φράγκα. Πώς γίνεται τούτο; Έστία ή από άίος του Όλυμπίου.

33. Ερώτησις: Μία κυρία λέγει προς τινά κύριον: «Πρέπει να μέ γνωρίζετε, κύριε, διότι ή μήτηρ σας ήτο μονογενής θυγάτηρ της μητρός μου». Τι είχεν ο κύριος την κυρίαν; Έστία ή από τοθ Βόσκου Αΐθου.

34. Απροσδόκητον: Ποτε εισέρχεται ο κύων είνε την εκκλησίαν;

ΛΥΣΕΙΣ

8. Η καθαριότης είνε καθήκον, όπερ μάς επιβάλλει ή άξιόπρεπεια και ο πολιτισμός προς τους όμοίους μας πρό των όσίων δέν πρέπει να παρουσιάζωμεθα βυπαροχί, διότι ούτω προκαλούμεν την άγρίαν ήν προσενεί ή βία των τολούτων. - 9. Ο μόνος ένοχος προς έν ουδεμίαν πρέπει να δεικνύωμεν έπίεικτιαν είνε ο έαυτός μας: προς πάντα άλλον πρέπει να δώμεν έπίεικτις.

Table with 2 columns (10 and 11) and 4 rows of Greek letters (Α, Β, Γ, Δ).

12. Προς τον Κωνσταντινον Κανάργη, ότε την 6 Ιουνίου 1822 έπωράλησε την τουρκικην ναυαργία εις Χίον. - 13. Πλησίον του Άραως έζωγράφισον άλεκτορα, όστις εσήμανεν ότι ο έν πολέμω εύρισκόμενος πρέπει να είνε άγρυπνος ως το πτηνόν τούτο. - 14. Το Λονδίνον, έχον 3,533,481 κατοίκους. - 15. Ο Κλέων είνε 6 έτων, ο Φακίον 3 έτων, και ή θανθήπη 1 έτους. - 16. «Διάπλασις». - 17. Είνε άυφοτεροι θεΐαι. - 18. Άγοράζοντες, ή γεμίζοντες αυτό. - 19. Ο Τίγρις ποταμός. - 20. Είς τους γεωγραφικούς χάρτας. - 21. Διότι δέν άνάπτει μόνη της. - 22. Το ύδωρ.

ΔΙΑΦΑΒΗΤΙΚΟΣ ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΑΙΤΩΝ

ΑΘΗΝΩΝ: Βάδου 2. Βαρόντα και Περαλός, 6. - Βενιζουλόδη Μαρία, 7. - Βαραβής Αΐθης, 3. - Εύροσην Αΐθης, 11. - Ζαβελή Έλίτη και Κωνσταντίνος, 5. - Ζιός, ο Όλυμπίος, 6. - Ήλιος Θ. Ιωάννης, 2. - Ιωαννίδης Άγριαλός, 4. - Κορκοβί, 14. - Κωνσταντίνος Βασιλίδη, 1 α. - Κεζέζης Κ. Ιωάννης, 5. - Λαυράκης Ι. Στέφανος, 4. - Λιθώσι Αλεξάνδρος, 2 α. - Μήγος Ι. Π., 6. - Μιχαηλίδης Ι. Γεωργ., 8. - Νεοκλάου Αλεξάνδρος, 2. - Πικροστέρης, 5. - Πικρός Κ. Μαρτίνα, 4. - Υάννης, 3. - Φωτιάδης Οικουμενικός, 1. - ΑΡΓΟΥΣ: Παυλοπούλου Κωνσταντίνος, 2 α. - ΒΔΑΟΥ: Μανθουκαίου Μ. Ειρήνη, 4 α. - ΑΡΑΜΑΣ: Άντωνίου Έλευθερία, 8. - Τριανταφύ Γ. Λορέν, 3. - ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Κλωδιανός Γεωργ., 3 α. - ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Ζήρας Δ. Διονύσιος, 4 α. - ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ: Ιωαννών 2. Άρτεμις, 8. - Μαρούλη Κ. Μαρτίνα, 4. - ΝΑΥΠΑΓΙΟΥ: Νηλεωνίδης Γεώργιος, 7. - Οικουμενικόν, Ούλα, 2 α. - ΠΟΡΟΥ: Ευσταθιάδης Δ., 9. - ΣΤΡΟΥ: Κατκάδη Ιωάννα, 7. - ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Μιστάρος Άναστ. Παναγιώτης, 4 α. - ΤΑΡΑΣ: Τζάβας Κ. Ι., 9. - ΧΑΚΙΒΙΟΣ: Βλαχάδης Γ. Γ., 3.

Αι συγγραμμά στες διακρίσεις των παιδιών' έχονται: την 1 Ιανουαρίου και ληγουσι την 31 Δεκεμβρίου.

Συγγραμμά έγγράφονται κατά πλάαν υποχρη και λαμβάνουσι τά συλλάδια από του πρώτου αριθμού τού τρέχοντος έτους.

Συγδρομή έτησια και μόνον προσληρωτέα: Έν Έλλάδι φράγκα 2. Έν τή έξωτερική φρ. 3.

Είς τούς προσηθύνοντας και προαπαθύλλοντας 10 έως 12 συδρος άλλελας ήν φύλλον δοιράν καθ' ένον τό έτος. Άρταται 8 έκπτώσις δραχμ. 20 επί καίς 100 είνε τούς προσηθύνοντας κλειούς συδρος τών 12. - Αι συδρομά άποστέλλονται, διά γραμματοσημην έλληνας, γαλλικός και άγγλικός, έάν δι είνε πολλοί διά χρησιμοσημίων της Έθνηκής Τροπικής - ουχι δέ και της Ιονικής - δι' επιταγών, διά χρυσών νομισμάτων. Ακυθώνται: δι' άν' αυθίας είνε Άθήνας προς τον διαυθύνοντα στες διακρίσεις των παιδιών.

Οι μέγοι τούδε έκδοθέντες δύο τόμοι της «Διαπάλασις των παιδιών», τών έτών 1879 και 1880 ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ήν τή Γραφείω αυτή. Έκαστος τόμος τιμάται: έκτος φρ. 2 1/2, χρησοδεμένος φρ. 3 1/2, χρησοδεμ. φρ. 5. Οι δύο τόμοι συνεγραμμένοι είνε έν τούτος: χρησοδεμ. φρ. 6, χρησοδεμ. φρ. 8. Άποστέλλονται και διά τουτ' ευχεδοσημίου, έάν μετά του άντίστομου αύτών άποσταλώσι τά ταχυδρομικά τέλη - λευτά 30 δι' έκαστον έκδοτον τόμον, 50 δι' έκαστον διδομένον διά 60 διά τούς συνεγραμμένους.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΗΣ ΔΙΑΠΑΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ' όδός Έρμού 72 πρό της Καπνευράς, έν Αθήνας.